

Csukás István

Ló az iskolában

Jonatán Könyvmolyképző

Csukás István

LÓ AZ ISKOLÁBAN

két kisregény

harmadik kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2012

Hogyan lettem filmszínész?

Aznapra virradó éjszaka, mikor filmszínész lettem, nagyon furcsa álmom volt. Mondhatom, nagyon furcsa. Azt álmodtam, hogy a húsbolt vezetője olyan kövér lett, mint egy léggömb. Eddig semmi furcsa nincs még az álomban, hiszen mindenki tudta a Nadragulya utcában, hogy a húsbolt vezetője szereti a hasát, és mindig csipegeti a füstölt kolbászt meg a főtt kolbászt meg a sült oldalast meg a karmonádlit. Ez egyáltalán nem volt titok, egész nap kihallatszott a panaszos sóhajtozás a húsboltból: „Na, még ezt a falat füstölt kolbászt, aztán soha többet! Na, még ezt a karmonádlit, aztán soha többet!” Na, az én álmomban a húsbolt vezetője egyszerre lett kövér, vagyis olyan rövid idő alatt, amíg felfújnak egy léggömböt. Mikor már nem lehetett kövérebb, szép lassan emelkedni kezdett felfelé. Olyan lassan, hogy a lábujjain rugózott egy kicsit, mint a balett-táncosok a televízióban, majd a

lábujjai is a levegőbe emelkedtek. Én egész közel álltam, és gyönyörködve figyeltem a balettozó, rúgkapáló léggömböt, még egy pillanatra az irigység is elfogott, hogy de jó lenne repülni! Később már nem irigykedtem, mert a húsbolt vezetője egyáltalán nem élvezte a repülést, panaszos képpel nyögdecsejt lefelé.

– Csinálj már valamit, ne bámulj, mint borjú az új kapura! Hallod?!

Hallottam. Bár aki ilyen szorult helyzetben van,

lehetne kedvesebb is! De lenyeltem a mérgeket, s törtem a fejem, hogy mit csinálhatnék. Ott rögtön nem jutott eszembe semmi, ami nem olyan nagy csoda, hiszen az ember gyereke nem lát naponta röpködő húsboltvezetőket, de a nyögdecslő léggömb megint ráfördött:

– Hozd ki a kilókat a boltból! Hallod?

– Hallom, hallom – morogtam, s kicipeltem két ötvenkilós súlyt, kétszer fordulva.

– Hány kilót hoztál?! – kiáltott le a léggömb.

– Száz kilót! – mondtam.

– De én százhusz kiló vagyok! – jajdult fel a léggömb, aztán elhallgatott, mivel nyilván eszébe jutott, hogy elvesztette a százhusz kilóját. Madzagot kötöttem a karikákra, s a madzag végét feldobtam a levegőbe. A húsbolt vezetője elkapta, mint egy horgonykötelet, s egy pillanatra meg is állt a levegőben, mint egy lomha apahajó. (Tudom, hogy anyahajónak hívják, de hát azt mégsem mondhatom a húsboltvezetőre!) Nahát, csak keringett, mint valami aknaszedő apahajó, és nem tudott lejönni, mert könnyebb volt a levegőnél.

– Hallod?! – kiáltott le a mélybe. – Nincs valami ötleted?

Volt, volt ötletem, s éppen azon tűnődtem, hogy elmondjam-e. Nem mertem elmondani. Pedig lehet, hogy ez lett volna a jó ötlet. Arra gondoltam, hogy

madzagpostán felküldök neki ricinust, elég rossz, de rajtam még mindig segített. Azután egy egészen gyenge, másodrangú ötlettel hozakodtam elő:

– Kihívom a tűzoltókat!

– Százöt! – kiáltotta le.

– Tudom – mondtam. Bementem a húsboltba, telefonon kihívtam a tűzoltókat.

Innentől már nem túl érdekes az álom. A tűzoltók kijöttek, kifeszítették a ponyvát, s felszóltak a húsbolt vezetőjének: „Ugorjon!” Az csak a fejét vakarta s nyögdécselt, majd a létrára mutogatott.

– Aha! – mondta az egyik tűzoltó. – Itt fordított eset állt elő! – Felcsavarta a létrát, a húsbolt vezetője belekapaszkodott a legfelső fokba, s intett, hogy lehet lefele csavarni. Mikor leért az anyaföldre, kezét rázott a tűzoltókkal, kis gondolkodás után velem is, a kilókat az ujjára akasztotta, és súlyos, döngő lépetekkel hazament. A tűzoltók is hazamentek, én is hazamentem.

Miért mondom el az álmomat? Mert később ennek köszönhettem, hogy filmszínész lettem! „Aki ekkorát tud hazudni – mondta a rendező bácsi –, annak van fantáziája.”

De ez majd később jön, előbb még fel kellett ébrednem. Arra ébredtem, hogy a bátyám erősen megrázza a vállamat, mert állítólag nyöszörögtem és motyogtam. Ezen kicsit elvitatkoztunk, a nap meg besütött közben az ablakon, vagyis már nem volt értelme visszafeküdni. A bátyám hangosan sóhajtozott, hogy ez bolondokháza, hogy nem tudja kialudni magát, pedig szünet van, és annyit alhatna, amennyi beleférne, de hát egyesek összetévesztik a szülői házat egy ingyencirkusszal! Hagytam, hadd dohogjon, majd közbeszúrtam:

– A korán kelés egészséges!

– Tudsz még ilyet? – kérdezte gyanús szelídséggel.

– Ki korán kel, aranyat lel! – mondtam kapásból.

Éppen hogy félre tudtam hajolni a párna elől. A párna így is szép pályát futott be, lesodorta a falról a fényképet, majd fennakadt a szögön, mint aki ott akar nyaralni. A fénykép engem ábrázolt két hónapos koromban. Nem kár érte. A bátyám türelmetlen mozdulattal nyúlt a párnáért, a párna kiszakadt, szép februári hóesés szállingózott a szobában. Nem vártam meg a végét, vidáman, egészségesen a korán keléstől, kisétáltam a konyhába, s füttyörészttem, mint egy derűs sárgarigó.

Reggeli után eligazítottam a két zölddiót a nyelvemmel, és kislattyogtam az utcára.

Azonnal észrevettem az Első Asszisztenst! Akkor még persze nem tudtam, hogy ilyen nyelvtörő neve van, de név nélkül is elég feltűnő jelenség volt. Először is olyan drótkeretes, kicsi, fekete szemüveg volt az orrán, amelyet a vakok hordanak. Néztem is, hogy hová tette a fehér botját, de nem volt nála bot, ellenben volt nála egy hatalmas zöld vászonba kötött könyv, alig bírta. Azonkívül egy kendő volt a nyakába kötve lazán, mint egy lakodalmi lónak. (Ezt a trafikos néni mondta később, és ideírom, mert nagyon találó!) Azonkívül olyan széles nadrágszíja volt, mint egy sérvkötő. (Trafikos néni!) Azonkívül meztelen lábára egy bőrtalp volt szíjazva, a nadrágja piros volt, az inge fekete. Egyszóval lehetetlen volt nem észrevenni! Jobbra-balra cikázott a Nadra-

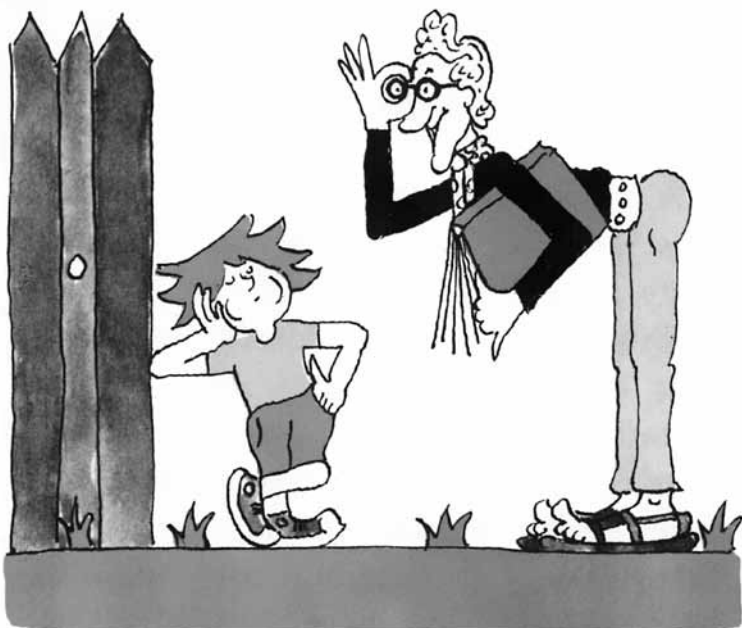
gulya utcában, mindent megbámult, időnként belebelepislogott a hatalmas könyvbe.

Gondoltam, megvárom, mivel éppen felém tartott. Hogy ne legyen olyan feltűnő a bámézkodás, elegánsan nekidőltem a kerítésnek könyékkel, és a homlokomat a tenyerembe fektettem. Mint egy nagy gondolkodó.

Oda is ért, ahogy kiszámítottam. Rám nézett a vakszemüvegével, majd belepislogott a könyvbe.

– Ehe! Aha! Hm! – Valami ilyesmit mondott, majd folytatta a beszélgetést: – Remek! Remek! Figurális! Telitalálat!

Érdeklődve hallgattam, bár már kezdett elzsib-

badni a könyököm, de nem hagytam abba a Nagy Gondolkodót.

Jobbra-balra ugrált előttem, megnézett mind a két oldalról, hóna alá csapta a könyvet, két kezével lyukat formált, s megnézett a lyukon keresztül is.

Határozottan érdekelt a dolog! De a könyököm már teljesen elzsibbadt. Óvatosan le akartam eresztetni.

– Ne! Ne! Ne! – kiáltotta el magát hirtelen.

Összerezentem, s hagytam a zsibbadt könyökömet.

Mire végre befejezte az ugrálást és kukucskálást, beletúrt a hajába a szabad jobb kezével, és bemutatkozott.

– Limonádé Lulu. Első asszisztens.

Én is bemutatkoztam, bár kicsit nehezen forgott a nyelvem a zölddiók miatt.

– Gajzágó István. Második ás.

Limonádé Lulu első asszisztens gyanakodva figyelt.

– Beszédhibás vagy? – kérdezte.

Megráztam a fejem, majd óvatosan kivettem a zölddiókat, megmutattam.

– Óriási! – lelkendezett.

Ez jólesett, s visszaraktam a zölddiókat, majd érdeklődő arcot vágva biztattam, hogy térjen a tárgyra.

Nem volt buta első asszisztens! Rögton megértette az arckifejezésemből, hogy ideje a tárgyra térni.

– Figyelj rám! – mondta.

Bólintottam, hogy csupa fül vagyok.

– Akarsz filmszínész lenni?

Ilyet még soha senki nem kérdezett tőlem, nem csoda, hogy egy pillanatig eltűnődtem. De azután gyorsan összeszedtem magamat, és így válaszoltam:

– Akarok!

Limonádé Lulu lelkesen helyeselt:

– Remek! Remek! Legfontosabb az akarat!

Bólintottam, hogy egyetértünk.

– Itt laktok? – kérdezte.

Biccentettem, hogy igen.

– És kinek kell szólni, hogy eljössz filmezni?

Gondoltam, hogy legjobb lesz, ha a nagymamának szólunk. Meg is mondtam Lulunak.

Nagymamám roppant elcsodálkozott, kék szeme ragyogott, mint az ég.

– Nahát! – mondta. – Az én Pityikém, az én drága Pityikém filmszínész lesz!

A Pityikézés kissé csökkentette az önérzetemet. A bátyám arca azonban visszaadta az önbizalmamat. A bátyám arca igen kielégítően ámuldozott meg csodálkozott meg irigykedett. Gyönyörködve bámultam, majd így szóltam Luluhoz:

– A bátyám nem lehetne filmszínész?

Lulu futtában megnézte a bátyámat, majd bizonytalan hangon mondta:

– Majd meglátjuk. Esetleg. De most menjünk!

Sajnálkozva felhúztam a szemöldököm a bátyámra, hogy én megtettem mindent. A bátyám legyintett, mi meg elindultunk Luluval.

Már a Nadragulya utca végében jártunk, mikor eszembe jutott Rezső, az artista.

– Van egy barátom – mondtam. – Artista. És itt lakik.

– Igen – felelte szórakozottan.

De én megmakacsoltam magamat. Bizonyára emlékeztek még rá, hogy mi baja volt Rezsőnek. Eltörte a lábát, s kapott egy gipszcsizmát. Bár rég meggyógyult a lába, de még mindig viselte a gipszet. Mert ráadásul elvesztette az önbizalmát is. Én egyszer már ugyan visszaadtam neki, de most úgy gondoltam, hogy itt a kiváló alkalom. Ha Rezsőt bevinnék a filmbe, biztos, hogy teljesen és végleg visszanyerné az önbizalmát. Nahát, ezért makacsoltam meg magam, mint egy öszvér, és csak mutogattam befelé a házba.

Lulu sóhajtott egy nagyot, majd így szólt:

– Jó. Megnézem. De csak a kedvedért!

Mindegy, gondoltam, csak gyerünk. Bementünk.

Hát bent, azt hiszem, egy kis csoda történt. Ugyanis mikor Lulu meglátta a gipszlábat, amit Rezső óvatosságból gyorsan felhúzott, nem tudta levenni róla a szemét. Mint akit elvarázsoltak, egyre csak azt bámulta, és gyorsan suttogott maga elé.

– Múlábas! Artista! Igen! Remek! Nagyon filmszerű! Igen!

Majd az ámuldozó Rezsőnek gyorsan elmagyarázta, hogy beveszi a filmbe, semmi más dolga nem lesz, mint néha átbiceg a színen. Múlábbal!

– Nincs véletlenül egy mankója? – kérdezte végül.
Rezső zavartan pislogott, majd kinyögte, hogy
nincs.

– Nem baj. Majd szerzünk. Gyerünk!

S vonszolt kifelé minket az utcára. Rezső sut-
togva érdeklődött, hogy mi ez az egész hercehurca,
és biztos, hogy Lulu normális?

– Filmszínészek leszünk! Gyere bátran! – súgtam
vissza neki.

A szomszéd utcában Lulu két taxit fogadott, egyet
nekünk, egyet meg Rezsőnek a gipszlábával.

A taxiban szólt a rádió, én gyorsan előkaptam a
noteszomat, és húztam bele egy vonást, majd még
egyet.

– Mit csinálsz? – kérdezte Lulu.

Elmagyaráztam neki:

– Január óta jegyzem a verseny állását.

– Milyen versenyt?

– Énekversenyt. Ma égették meg negyvenötöd-
ször a cigányasszonyt. Utána Bajazzó kacagott ép-
pen harmincadszor! Ők ketten vezetnek. A Pózna
márki meg a Fülöp király lemaradva követi őket.
Én a Bajazzónak drukkolok!

– Aha – mondta Lulu szórakozottan. – Így szere-
ted az operát?

Mondtam, hogy nem tudtam, hogy ez a neve. Ki

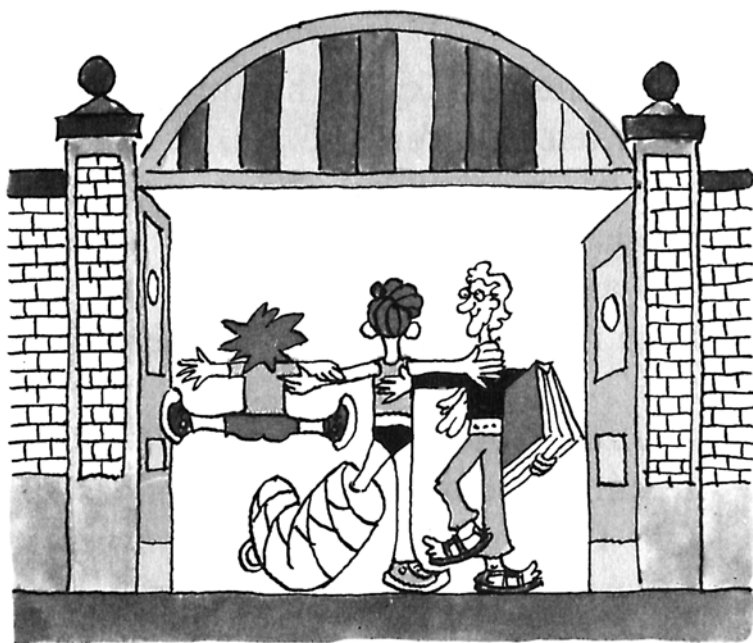
is javítottam a noteszban az énekversenyt operabajnokságra. Majd megkérdeztem:

– A rádió minden évben megrendezi a bajnokságot?

– Á! – mondta Lulu. – Te ezt nem érted! Nyakukon maradt a sok lemez meg szalag, és kénytelenek lejátszani.

Még kérdezősködtem volna tovább, de megérkezünk. Eltettem a noteszt, és kiszálltam Lulu után a taxiból.

Mondhatom, jó nagy utat tettünk meg, én az operabajnokság miatt nem is figyeltem, hogy merre

jövünk. Ahogy most körülnéztem, sejtettem, hogy
kint vagyunk a városból.

Meg is kérdeztem Lulut:

– Hol vagyunk?

– A filmgyár állatszeliótó telepén – vetette oda,
majd terelgetett bennünket egy földszintes ház felé.
– Majd később körülnéztek! – Most gyérünk a ren-
dezőhöz!

Bementünk a házba, kellemes félhomály volt, az
ablakon le voltak húzva a redőnyök, alig láttunk.

Mikor végre hozzászokott a szemem a félhomály-
hoz, megláttam a rendezőt. Hatalmas fotelban ült.
Kicsit kövérkés, enyhén kopaszodó férfi volt, a haját
előrefésülgette egy hatalmas fésűvel, ami elég fur-
csa volt, mivel elől alig volt egypár szál haja. Nagyot
sóhajtott, mikor meglátott minket.

– Na végre! Már azt hittem, a mai nap is befucsc-
solt! Kávét! Kávét! – szólt valahová hátra.

Egy fiatal nő kávét hozott, kavarta, fújta, s letette
a rendező elé. A rendező gyors kortyintásokkal meg-
itta, közben kérdezgette Lulut:

– Ő az? Nem sovány egy kicsit?

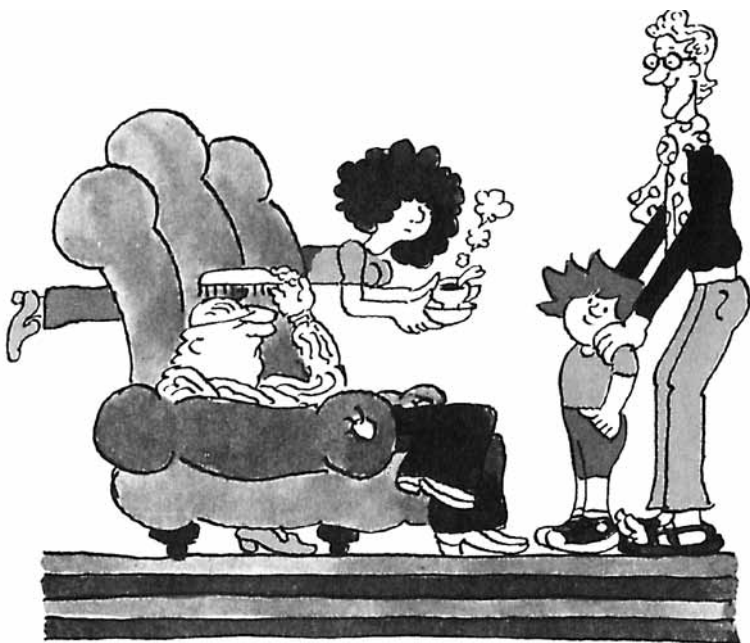
Lulu megbökött, én kérdőn néztem rá vissza.

– A zölddiót! – sziszegte Lulu.

– Már ledobtam! – sziszegtem vissza.

Erre Lulu a rendezőnek magyarázott:

– Kérlek, a gyerekeknek van egy óriási trükkje!

– Nos? – kérdezte a rendező.

– A zölddiótrükk! Beteszi a szájába kétfelől, és kidudorodik az arca! Javaslom, hogy vegyük be a filmbe!

– Lehet – legyintett fáradtan a rendező. – Egy láda zölddiót! – kiáltott hátra valakinek.

A félhomályban hátul sürgés-forgás támadt, majd valaki kiment a szobából, s egy kicsit nyitva hagyta az ajtót.

– Ajtót! – kiabálta panaszosan a rendező. – Nem bírom a fényt! Nagyon jól tudják, hogy nem bírom a fényt, és mégis nyitva hagyják az ajtót!

Az ajtót gyorsan becsukta valaki. A rendező újra velem foglalkozott.

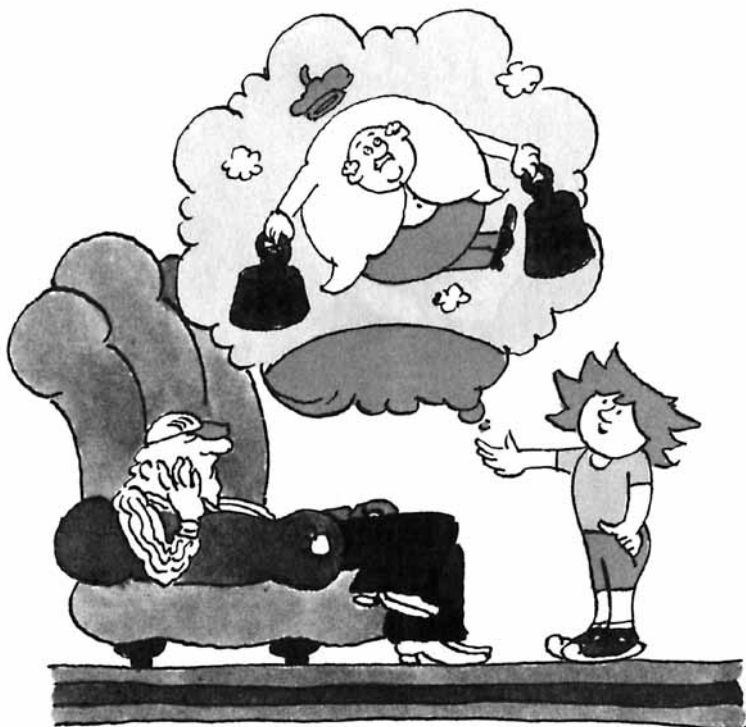
– És értelmes?

– Igen. Igen – bizonygatta Lulu, és ez nekem nagyon jólesett.

– Mesélj valamit! – legyintett felém a rendező, bágyadtan hátrahanyatlott, és behunyta a szemét.

Lulura néztem, majd Rezsőre. Hunyorogtak, kacsingattak, biztattak, és ez is jólesett.

Röviden elmeséltem a léggömbbé változott hűs-boltvezetőt és a tűzoltókat.

Nem akarok szerénytelen lenni, de óriási sikerem volt! Lulu ujjongott, Rezső boldogan vigyorgott. A rendező kinyitotta a szemét, s halk, panaszos hangon ezt monda:

– Jól van. Aki ekkorát tud hazudni, annak van fantáziája! Kávét! Kávét!

Mikor meghozták a kávé, Rezsőt nézegette.

– És ő kicsoda?

Lulu büszkén krákogott.

– Ő a múltbú artista! Nagyon filmszerű! Úgy gondoltam, hogy hátul átmegy a színen, esetleg mankóval. Tudod, úgy gondoltam...

De a rendező irgalmatlanul félbeszakította Lulut:

– Itt én gondolkozom! Egyedül én! Mi a csudának iszom akkor ezt a rengeteg kávé? He? Mi a csudának teszem tönkre a szervezetemet? He? A szívem olyan már, mint a bedöglött szivattyú! A májam olyan már, mint a szívem! A lépem olyan már, mint a partra vetett hal! A tüdőm olyan, mint a kipukkadott futball-labda!

Láthatóan nagy élvezettel emelgette a testrészeit. Közben megnyomogatta az oldalát, mint aki azt mutatja, hogy mi hol van. Lenyűgözve néztük. Nekem nagyon tetszett, bár az volt a gyanúm, hogy rossz helyen mutogat. Mert mikor például a tüdejét emlegette, a hasára mutatott. De mindegy, ilyen apróságon nem érdemes vitatkozni.

Egyedül Lulu vonogatta a vállát, mint aki már százszor hallotta az egészet.

– Világos? – fejezte be a rendező. Majd Lulura nézett. – Mit is mondtál az előbb, kérlek?

Lulu színtelen hangon elismételte:

– Nagyon filmszerű! Átbiceg hátul. Kell egy mankó is. Illetve két mankó.

– Mankót! – szólt hátra a rendező valakinek.

Megint nagy nyüzsgés támadt hátul, valaki kisurrant az ajtón, s gyorsan becsukta maga után.

Egy ideig senki se szólt, csönd ült a szobában. Mindenki azt várta, hogy a rendező szóljon valamit, de

az csak álmosan pislogott. Mindenki azt hitte, hogy gondolkozik, de én láttam, hogy a belső zsebe felé kaparászik, visszaveszi a kezét, majd nagyot sóhajtva mégis előhúzta a fésűt, s megfésülte pár szál hajját.

– Operatőr! Itt van az operatőr? – kérdezte fésülködés közben.

– Nincs – mondta valaki. – Kint méri a fényt.

– Miért nincs itt? Miért? – háborgott a rendező.
– Miért? Miért? Miért?

Láthatólag belelovalta magát a dologba, mert már ordított:

– Kirúgatom a gyárból! Kirúgatom Magyarországról! Kirúgatom Európából!

De mindenki elég közönyösen hallgatta az ordítást. Én kíváncsian vártam, hogy honnan lehet még kirúgatni egy operatőrt, de a rendező nem folytatta, bágyadtan legyintett.

– Hívjátok be!

Valaki megint kiment az ajtón, s nemsokára jött az operatőr, kezében egy nagy fényképezőgéppel, a kamerával, ahogy később megtudtam.

– Hívattál? – kérdezte.

– Igen, kérlek, légy szíves nézd meg a szereplőket! – mondta a rendező egy cseppet sem mérgesen, sőt inkább nyájas hangon.

– Itt nem tudom megnézni őket! Gyertek ki! – mondta az operatőr kurtán, és kituszkolt minket az

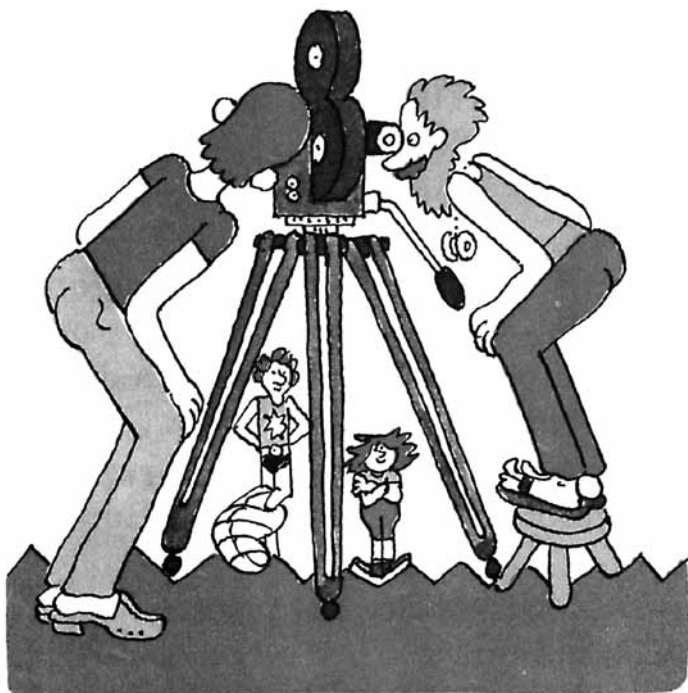
ajtón. Az ajtót tárva-nyitva hagyta, hogy csak úgy zúdult be a fény a szobába. Füleltem, s meg is hallottam a rendező nyöszörgő hangját:

– Ajtót!

De az operatőr nem törődött vele. A falhoz állított minket a fénybe, s megnézett a fényképezőgépen keresztül. Majd odajött a segédoperatőr is, és az is belenézett a fényképezőgépbe.

– Hm! Hm, Hm! – hümmögtek. – Nagyon vakít!

Mi Rezsővel hunyorogva álltunk a falnál, és nem értettük a hümmögést. Rezsőre néztem kérdőleg, de Rezső megvonta a vállát.

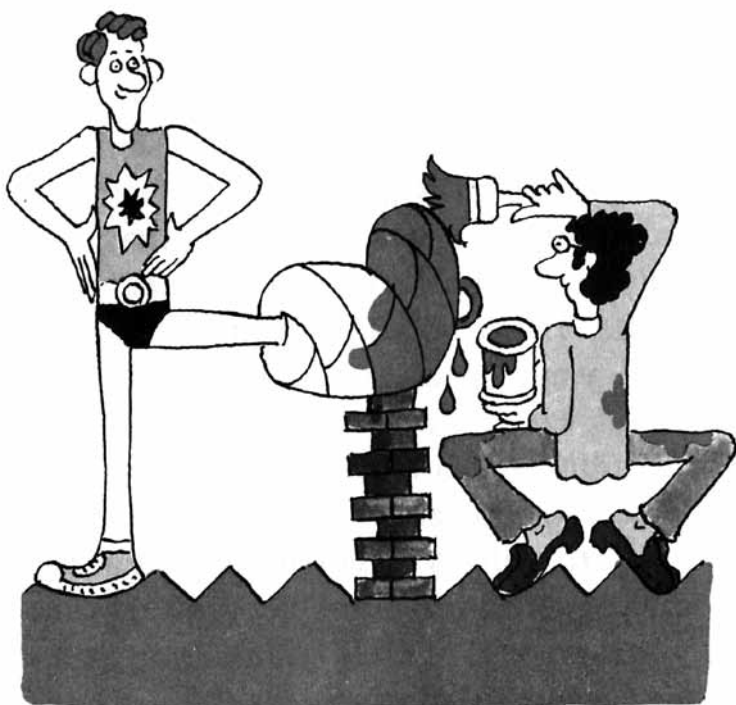
– Be kell festeni zöldre! – jelentette ki az operatőr.

S már jött is egy ember vödörrel, a vödörben zöld festék volt és ecset. Leguggolt Rezső gipszlába elé, és festeni kezdte.

Kíváncsian néztem Rezsőre, hogy mit szól hozzá, de Rezső csak vigyorgott.

– Legalább nem piszkolódik olyan hamar! – mondta, és nézegette a zöld gipszlábát.

Én nem voltam olyan nyugodt. Hátul a fejemben motoszkált egy gondolat, hogy nem hagyom magamat zöldre festeni!

De erre nem is került sor. A festegető ember fogta a vödröt, és az árnyékba ballagott. Az operatőr újra megnézett minket a segédjével, s bólintott.

– Így már rendben lesz. Majd mi összedobjuk ezt a filmet!

Leültek egy fa alá, s a gépet babrálták, fejüket összedugva.

Kijött Lulu is a szobából, megnézett minket, majd ezt mondta barátságosan:

– Most van egy kis időnk, míg meghozzák a mankókat.

Bólintottunk Rezsővel, mivel jól láttuk, hogy van még valami a bögyében. Volt is, el is mondta:

– Itt minden jó ötlet az enyém! Kivéve a zölddiót. Viszont tégedet is én hoztalak ide, vagyis az is az enyém! És kinek a neve lesz a filmen? Na kinek?

Nem feleltünk, mivel nem tudtuk.

– Ennek az úgynevezett rendezőnek a neve lesz a filmen! – mondta megvetően, s olyan szomorúan legyintett, mint egy szenvedő apa. – Hol is hagytam abba?

– Hogy most lesz egy kis időnk – segítettem neki.

– Igen, igen – mondta. – Akkor egy kicsit gyakorolunk.

Rezső a zöldre festett gipszlábára mutogatott zavartan.

– Nem lehetne az árnyékban? Egy kicsit meleg!

– Persze, persze! Gyerünk az árnyékba! – mondta Lulu szívélyesen, s egy nagy fa alá mentünk.

Kíváncsian forgattam a fejemet, mert a kerítés mögött morogtak, hörögtek és vijjogtak a filmgyári állatok, és nagyon szerettem volna megnézni, de a keréstől nem láttam őket, csak a madarakat, mivel azok a fák tetején csücsültek.

Elég feltűnően meresztgettem a szemem, mert Lulu is észrevette végre.

– Majd később megnézitek – mondta. – Most gyakorolunk egy kicsit.

Biccentettünk Rezsővel, hogy jó.

– Tudsz verseket? – kérdezte.

Még az óvodából tele volt a fejem, ezért újra biccentettem, Rezső nem, csak a homlokát ráncolta.

– Halljuk! – biztatott Lulu. – Jó hangosan mondd!

Levegőt vettem, s elszavaltam a verskészletemet:

*Harap utca három alatt
megnyílt a kutyatár!*

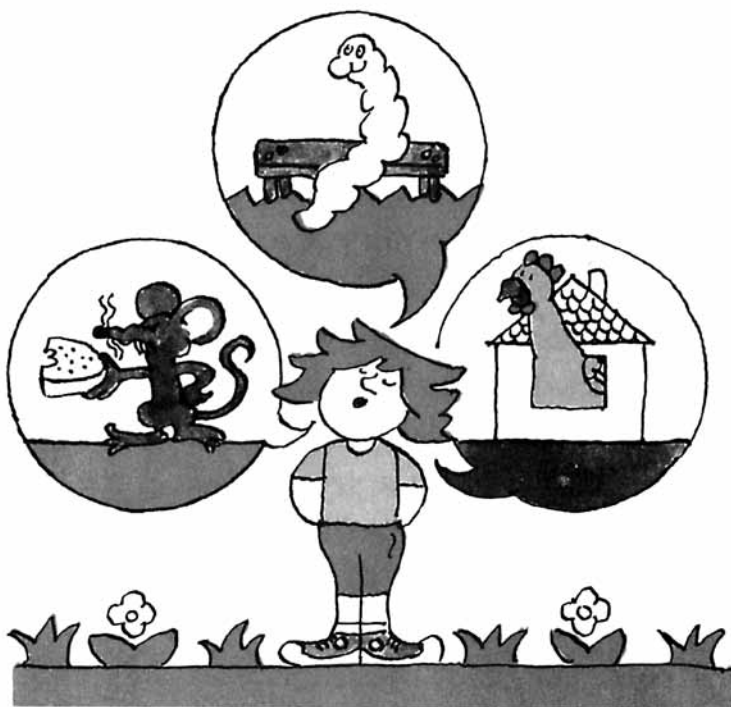
*Dohogott az egér:
sosincsen friss kenyér,
ahogy mondom, ezér'
dohogott az egér!*

*Olyanok a kecskerímek,
mint mikor a kecske rí: mek!*

Ezt a bátyámtól hallottam, gondoltam, bedobom.
– Tovább! – biztatott Lulu.
Jó, szavaltam tovább, volt még:

*Valóban,
benne van a görög a falóban!*

*Ej, mi a kő, tyúkanyó, kend
a szobában lakik itt bent?*

*A ház előtt egy lóca,
rajta ül a pióca!*

*Volt egyszer egy fehér ló,
volt neki egy lófió!*

– Elég? – kérdeztem Lulutól.

– Elég – mondta Lulu. – Most figyelj! A következő verset kell elszavalnod:

*Jó ital a málnaszörp,
szereti is minden törp-
e!*

– Érted? Az *e*-t külön mondd!

Bólintottam, hogy értem. Lulu elmondatta velem, majd lelkesen helyeselt:

– Ez az! Ez az! El ne felejtsd! Most megnézhetitek az állatokat!

A kerítésen volt egy kis kapu. Rezső átnyúlt felette, belülről kinyitotta, s bementünk egy tágas udvarra. Az udvar szélén körben ketrecek, elkerített házacskák álltak. Az első ketrecben ki volt írva egy táblára: *Adorján róka*.

Leselkedtünk befele, de Adorján róka nem mutatkozott. Továbbmentünk, egy nagy gesztenyefa derekán újabb táblát vettünk észre: *Samu egerészölyv*.

Meresztgettük fölfelé a szemünket, s meg is láttuk Samu egerészölyvet, a fa tetején aludt. Pisszegtünk, füttyültünk neki, de a füle botját se mozdította.

Nem csüggedtünk, állat volt még elég. A drótke-
rítés mögött egy csomó csíkos vadmalac visított;
mikor megláttak minket, odajöttek, és kidugták a
lyukon a konnektorrrukat. Olyan buzgón mozgat-
ták, hogy nagy kedvem lett volna egy banándugót
beledugni, csak hát nem volt nálam banándugó.
Hátul egy nagy vaddisznó hűsölt a pocsolyában,
nagyon elégedetten rőfögött. Odajött a trombitaorrú
vadkan is, hatalmas, sárga agyara volt, kicsit hátrább

húzódunk, de a vadkan is csudára meg volt szelídítve. Csak nézett ránk, és fújta a trombitaorrán.

Egy hang szólalt meg mögöttünk:

– Ugye, milyen szelíd a Jocó?

Hátranéztünk, egy mosolygós ember állt mögöttünk, s a zsebében kotorászott. Majd elővett egy márk kockacukrot, és Jocó trombitaorrához nyomta.

Jocó mély, szaggatott rőfögéssel felfalta a cukrot.

– Látjátok? A tenyeremből eszik! – büszkélkedett a mosolygós. – A filmesektől vagytok?

– Igen – mondtam. – Én vagyok a főszereplő.

A mosolygós izgalomba jött.

– Nem lehetne Jocót is belevenni a filmbe? Láthatátok, hogy milyen szelíd. A saját szemetekkel láthatátok!

– Jó – mondtam. – Majd szólok Lulunak.

A mosolygós megrázta a kezemet.

– Köszönöm! Jocó nevében is!

Majd a zsebébe nyúlt, s a kezembe nyomta a cukrot.

– Add oda neki!

Hát, egy kicsit tétováztam, mivel még soha életemben nem adtam vadkannak kockacukrot. De a mosolygós nagyon biztatott, hogy adjam csak nyugodtan, Rezső is bólogatott, hogy nem lehet semmi baj.

Óvatosan Jocó trombitaorrához nyomtam a cukrot, készen arra, hogy gyorsan elkapjam a kezem. De Jocó végtelen szelídséggel lenyalta a cukrot a tenyeremről.

– Na látod! – mondta a mosolygós. – Aztán ne feledkezz meg Jocóról!

Megígértem. Még megnéztük az őzeket, úgy ug-rabugráltak, mint akik megkergültek. Majd megbá-multuk a farkasokat, szürkék voltak és lomposak. Csak futkostak fel-alá, mint akik elvesztették a mozijegyét. Egy jászolnál egy ló csemegézett; elvi-

tatkoztunk Rezsővel, hogy vadló-e avagy szelíd, mikor Lulu integetett a kerítésnél, hogy menjünk. A ló szelíden nyerített utánunk. De attól még lehetett vadló! Ebben a furcsa állatkertben minden előfordulhat!

Mikor kimentünk a kapun, megrántottam Lulu kezét, hogy mondani akarok valamit. Lulu felvonta a szemöldökét.

– Vegyük be Jocót is a filmbe!

– Milyen Jocót? Barátod?

– A vadkan Jocót. Most ismerkedtünk meg. És nagyon szelíd. A tenyeremből ette a cukrot.

Lulu elmerengett.

– Nagyon filmszerű! – biztattam.

– Remek! – rikkantotta Lulu. – Itt, ebben a társaságban csak és kizárólag nekünk kettőnknek van valami ötlete! Ez az! Haha! Nekem meg neked!

Örültem, hogy megdicsért.

– És azt mondtad, hogy összebarátkoztatok?

– Igen. A tenyeremből evett!

– És nem félsz tőle?

– Nem félek! – mondtam bátram. – Csak legyen nálam valami édesség!

– Lesz, lesz! – lelkesedett Lulu.

Egy hatalmas diófához mentünk. Az operatőr a három lábra állított kamerába kukucskált. A rendező egy hatalmas fekete esernyő alatt állt; olyan

volt, mint a nagymamám régi esernyője, egy ember tartotta a feje fölé. A rendezőnek még egy napszemüveg is volt az orrán, és teljesen behúzódott az esernyő alá, s panaszos hangon intézkedett:

– Gyerünk már, gyerünk! Álljunk be! Kellék!

A kellék egy rövid hajú nő volt, egy láda málnaszörpöt cipelt a diófához; láttam, hogy van négy üveg zölddió is.

Lulu a rendező elé állt, behajolt az esernyő alá.

– Mi van, kérlek? Mi van kérlek? – hangzott az esernyő alól, pontosan úgy, mintha a fekete esernyő beszélne.

– Kombináljuk a jelenetet a vadkannal! Fantasztikus lenne! Inná a szörpöt! – lelkesedett Lulu.

Az esernyő alól hatalmas nyögés hallatszott.

– Megőrülök! Itt mindenki megőrült! Mi az, hogy vaddisznó? Semmiféle vaddisznót nem látok a forgatókönyvben! Itt egy gyerek van, és kész! Megőrülök!

Lulu sértődötten kibújt az esernyő alól, s megvetően legyintett.

Én sajnáltam, hogy kútba esett a vaddisznóval kombinált ötlet, már csak azért is, mert megígértem a mosolygósnak. De hát én nem tehettem semmit.

– Tudja a gyerek a verset? – nyafogott az esernyő.

– Tudja – mondta Lulu kedvetlenül.

– Hát akkor rajta! Kezdjük!

Lulu a fa elé állított, adott két szem zölddiót, a kezembe nyomott egy málnaszörpös üveget, intett Rezsőnek, hogy figyeljen, mert el kell majd bicegnie mögöttem a mankókon.

Rezső a hóna alá vette a mankókat. Én mosolyogtam a zölddióval a számban, és fogtam az üveget. Az operatőr célba vett a kamerával. Nem tagadom, egy kicsit izgultam! Hogyisne! Hiszen én voltam a főszereplő, ha nem számítjuk a málnaszörpös üveget.

– Felvétel! – kiáltott fel az esernyő.

Levegőt vettem, jól teleszívtam a tüdőmet.

– Állj! – kiáltott az operatőr a kamera mögül.